

Med revijami

Krakovski »Czas« je bil prinesel v št. 31., 32. in 33. obširen feljton o Prešernu. Študijo je spisal naš prijatelj, g. prof. Roman Zawiliński po najboljših virih (po spisih Levčevih, Celestinovih in po književni zgodovini dr. Glaserja). G. Zawiliński je pisal svoj feljton z veliko ljubeznijo do stvari pa tudi z veliko natančnostjo. Prepričani smo, da je ta spis g. Zawiliškega eden najboljših in najlepših, kar jih je bilo izšlo v poljskem jeziku o našem Prešernu, in ker je »Czas« zelo razširjen in vpliven dnevnik, je g. Zawiliński tudi veliko pripomogel, da začenjajo tudi Poljaki spoznavati našo poezijo. Gospod Zawiliński je tudi uvrstil v svoj lepi spis več dovršenih prevodov Prešernovih poezij. Te prevode mu je oskrbel na njegovo prošnjo mladi a znameniti pesnik g. dr. Jerzy Żulawski. Gospod Żulawski je prevedel tri sonete (med temi: »O Vrba . . .«), potem »Ukaze«, »Izgubljeno vero«, »Kam?«, »Nezakonsko mater« in »Hčer in svet«.

Ne moremo si kaj, da ne bi ponatisnili tukaj »Izgubljene vere« in pa »Nezakonske matere«.

Stracona wiara.

<p>Niebieskie oko twoje lśni, jak lśniło za minionych dni.</p> <p>Na licach twych różany kwiat tak samo, jak za dawnych lat.</p> <p>I usta twe się śmieją znów; ta sama słodycz twoich słów.</p> <p>Przez długi nawet czasu bieg nie ściemniał lona twego śnieg.</p> <p>Jak nigdyś drobna twoja dłoń, twa kibić smukła, gładka skroń.</p>	<p>Piękności całej twojej cud, jaśniej wcięż, jak jaśniał wprzód.</p> <p>I jeno w ciebie trudno mi tak wierzyć, jak za dawnych dni!</p> <p>Już prysnął święty, czysty czar, ten wiary mojej hojny dar.</p> <p>Rzut oka jeden zdarł go — cóż! nie wróci nigdy, nigdy już!</p> <p>I choćbyś wieki żyła ty, Nie będziesz już, czem byłaś mi!</p>
<p>Boś bóstwem była nigdyś, lecz dziś jesteś tylko piękna — rzecz . . .</p>	

Nieślubna matka.

<p>Na co mi cię na tym świecie, moje lube, słodkie dziecię, mnie dziewczynie, nie mężatce, mnie nieślubnej, młodej matce?</p> <p>Rodziec przeklął, zląjał gniewnie, mać nademną lkała rzewnie; moi krewni mnie się wstydzą, obcy ludzie ze mnie szydzą.</p> <p>On, kochanek mój jedyny, prawy ojciec mej dziecińcy, poszedł w światy, bo się doma mnie i dziecka swego sroma.</p>	<p>Na cóż mi cię na tym świecie, moje lube, słodkie dziecię? Na co mi cię? — mniejsza o to, i tak kocham cię, pieszczoto!</p> <p>Malo serce nie wyskoczy, kiedy spojrzę w twoje oczy — a uśmiechniesz mi się mile, niczem mi jest cierpień tyle!</p> <p>Ten, co ptactwo niebios żywi, niech cię, dziecię, uszczęśliwi — A mnieś na co? — mniejsza o to, kochać będę cię, pieszczoto . . .</p>
---	---

Kakor članek g. Zawilińskiego sam, tako zabeležujemo prevode g. Żulawskiego z velikim veseljem, ker nam oba odlična poljska literata pričata, da so se v novejšem času tudi bratje Poljaki začeli živo zanimati za naše duševno življenje. Obema imenovanima gospodoma književnikoma se priporočamo še v nadaljnje zanimanje za našo literaturo!

Aškerc.

»Slavjanski Vjek« je prinesel v svoji 18. št. Gregorčičevi pesmi: »Na potujčeni zemlji« in pa »Grobni spomenik prijatelju« v ruskem prevodu. Pesmi je prevedel gospod F. Korš, razume se samo ob sebi, dovršeno lepo. Dozdeva se nam, da namerava g. Korš s prevajanjem iz slovenske poezije nadaljevati.

»Slovanský Přehled« je prinesel v svoji 7. št. izpod peresa g. Hudca med drugim tudi oceno Ilešičeve brošure: »Prešeren in slovanstvo«. Hudec se v bistvu popolnoma strinja z Ilešičem (in Perušekom) in hvali treznoustanstveno delo Ilešičevo. »Pomen Prešernov je treba torej iskati v tem« — piše g. H. — »da je kot velenadarjen pesnik ustvaril za izražanje svojih čuvstev nenavaden jezik in da je s svojo poezijo privedel Slovence v zbor drugih kulturnih narodov . . . Kdor ima čut, ta čuti iz njegovih pesmi pravi narodni duh, duh slovanski . . . Mi Čehi gledamo na Prešerna kakor na moža, ki je pred vsem s svojo poezijo proslavil Slovence . . . s tem je bil eden prvih, ki je podal roko potapljajočemu se (narodu).«

Hoba Iskra — Nova Iskra, ilustrovan mesečnik, ki izhaja v Belem gradu, je eden najlepših jugoslovanskih časopisov. Lastnik in urednik »N. I.« je P. Odavić. V januarski številki je začel objavljati naš sotrudnik, g. prof. Perušek, svoje »Črtice iz kulturnega rada u Slovenaca«. Prvi članek njegov govori o bivši umetniški razstavi v Ljubljani.

Naše obnebjje

Astronomski koledar za maj. (Dunajski čas.) Merkur sveti proti koncu meseca kot večernica. — Venera se ne vidi. — Mars stoji na večernem nebu; prvega maja zahaja po 2 $\frac{1}{2}$ ure popolnoči, 31. maja pa ob eni zjutraj. — Jupiter izhaja začetkom meseca popolnoči, konec meseca pa ob 10ih zvečer na jugovzhodnem nebu. — Saturn stoji na jugovzhodu na jutranjem nebu; prikaže se prvega maja po 12 $\frac{1}{4}$ zjutraj, 31. maja pa po 10 $\frac{1}{4}$ zvečer na obzorju.

Splošni pregled

† **Vaclav Brožik**, sloviti češki slikar, je umrl 15. aprila v Parizu, kjer je imel svoj atelier od l. 1876., v 50. letu svoje dobe. Brožik je po sodbi čeških kritikov, če ne morda največji, gotovo pa eden največjih slikarjev čeških. Njegova stroka je bila zgodovinsko slikarstvo. Iz zgodovine svoje domovine je črpal najrajši snovi svojim umotvorom. Saj je pa tudi bogata češka zgodovina dramatično-slikovitih momentov, ki so našli ravno v Brožiku svojega najboljšega upodobovatelja. Brožik je naslikal več sto večjih slik, njegovih načrtov in študij